

men hensynet til et objektivi kriterium for udvælgelsen af fungerende kommune vejer tungt. Endvidere vil den fungerende handlekommune formodes kun at være aktuel i en kortere periode.

Der henvises til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2 (§ 9 b, stk. 2)

I lovforslaget til § 9 b, stk. 2, foreslås det at det lovfæstes, at plejevederlag udbetales, af den kommune hvori den plejekrævende opholder sig under plejeforholdet. § 9 b, stk. 2, er en kodificering af ankestyrelsens praksis.

Plejevederlag udbetales til den, der plejer den døende af den kommune, hvori plejen finder sted. Når dette ikke er den døendes opholdskommune, fx hvor den døende har taget ophold hos plejeren i dennes kommune, og den døende har bevaret sin bopæl mv. i sin opholdskommune, skaber lovforslaget hjemmel til, at den døendes opholdskommune skal yde refusion til plejerens opholdskommune. Udbetalingen af plejevederlag af den kommune hvor plejen finder sted udgør en undtagelse til de almindelige opholdskommuneregler. Det er således kun plejevederlaget og hjælp til sygeplejeartikler m.v., som skal udbetales af denne kommune, mens hjælpemidler mv. fortsat, som udgangspunkt, skal stilles til rådighed af den døendes opholdskommune.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 9 c)

Lovforslaget til § 9 c indeholder ud over redaktionelle ændringer følgende nyheder: Stk. 5, stk. 6, 2. punktum, stk. 8 og stk. 9, 2. punktum.

Til nr. 3 (§ 9 c, stk. 5)

Forslaget til § 9 c, stk. 5 indeholder en mulighed for at kunne pålægge en tidligere opholdskommune refusion, hvis denne kommune har udvist passivitet i forhold til at iværksætte foranstaltninger som nævnt i § 9 c, stk. 2-4. Med lovforslaget indføres den retstilstand, som har været forudsat frem til 2003. Lovforslaget medfører således ingen ændring i, at det fortsat vil kræve et sikkert bevis for 1) at der er en situation, der kræver handling, og 2) at den tidligere kommune var klar over dette.

Den forholdsvis snævre adgang til refusion i de omhandlede tilfælde skyldes, at refusionen i disse tilfælde nærmere har karakter af en erstatning. Derfor er det ønsket, at refusionen kun finder anvendelse i de tilfælde, hvor det er klart at en kommune har opført sig forkert.

Typetilfældet er en familie med truede børn, hvor den tidligere kommune burde have iværksat en anbringelse, inden familien flyttede fra kommunen. Men der kan også tænkes at være andre situationer – fx i forhold til personer med vidtgående handicaps, hvor en kommune ikke iværksætter de nødvendige foranstaltninger, og hvor personen så på eget initiativ flytter til en anden kommune.

Man skal være opmærksom på, at refusion for undladelsen af at iværksætte de nødvendige foranstaltninger ikke kun er til gavn for de kommuner som uretmæssigt overtager en social udgift. Refusionsadgangen antages at have en vis præventiv virkning i forhold til visse kommuner, som derfor ventes at iværksætte den nødvendige foranstaltning i rette tid. En kommune som forholder sig passiv i forhold til et presserende problem skal i øvrigt som hidtil indbringes for det kommunale tilsyn.

Det er iværksættelsen af de foranstaltninger, som er nævnt i § 9 c, stk. 2 - 4, som skal kunne udløse refusion efter den foreslåede bestemmelse fra en tidligere opholdskommune. Betingelsen er ikke, at den tidligere opholdskommune eller anden offentlig myndighed har medvirket ved opholdet. Betingelsen er, at behovet for foranstaltningen også var til stede inden flytningen, og at den tidligere kommune var klar over dette behov, men alligevel undlod at iværksætte foranstaltningen.

Bestemmelsen stiller store bevismæssige krav. Både for så vidt angår at behovet var til stede, og at den tidligere kommune var bekendt med dette behov.

Når bestemmelsen anvendes i forhold til anbringelsen af børn, vil den kommune som træffer afgørelse om anbringelse og får krav på refusion efter retssikkerhedslovens § 9 c, stk. 5, blive barnets selvstændige handlekommune efter retssikkerhedslovens § 9 a, stk. 4.

Der fastsættes endvidere adgang til refusion, når behovet for en anbringelse skyldes, at den tidligere opholdskommune har truffet afgørelse om hjemgivelse af et barn, og det var åbenbart, at foranstaltningen skulle have fortsat.

I sager om for tidlig hjemgivelse vil det ligeledes være et krav, at anbringelsesgrundlaget fortsat er til stede samt at dette er åbenbart.

Til nr. 3 (§ 9, stk. 6, 2. pkt.)

Lovforslaget indfører mellemkommunal refusion for udgiften til plejevederlag, når plejeforholdet finder sted udenfor den døendes opholdskommune.

Ankestyrelsen har fastlagt en praksis, hvorefter plejevederlag udbetales af den kommune, hvori plejefor-